

samlende, og jeg maa endnu tilføje, at dette netop i høit Grad gjælder om det Punkt, som blev berørt af den ærede sidste Taler (Steen), nemlig Expropriationsudgifterne. Det har været mig overmaade overraskende, at man ikke er med det Samme kommen med en Lov om disse Udgifters Fordeling. Udvalget har henviist til en Fordeling af disse Udgifter, har erklæret sig villigt til den, saavidt jeg har hørt efter Finansministerens Forlangende, men uden at der i mindste Maade er Sikkerhed for, at en saadan Lov vil blive voteret; thi vi maae jo vide, at naar en Lov er gaaet igjennem, der siger saa ubestemt som denne, at det ved særlig Lov skal fastsættes, hvorledes Summen skal fordeles paa de Egne, som have meest Nytte af Jernbanerne, kan en saadan Fordelingslov her i Thinget give Anledning til saa mange stridende Meninger, at det efter al Sandsynlighed, især naar en hemmelig Ulyst ligger paa Bunden, kan gaae med den, som det gif med Loven om Frikjørsler. Altsaa siger jeg: Lad os faae den med det Samme; lad os, inden vi votere nye Jernbaner, først see, hvorledes de Penge komme ind, som vi skulle have til at bygge Jernbanerne for. Alt dette kunde naaes, naar vi toge hele Sagen for, og naar der kom en saadan Samarbeiden mellem den ærede Indenrigsminister og den ærede Finansminister, at vi kunde overse, hvad det i Grunden var, vi havde for os, hvorledes vi kunde bringe de Midler tilveie, som vare nødvendige for at fuldføre Jernbanenettet, og hvilken Forøgelse i Skattebyrden det vilde forvolde Borgerne.

Indenrigsministeren: Jeg kan kun meget beklage, at det ærede Medlem, som nu satte sig, brugte det Udtryk om min fraværende Collega, at han havde „troet at burde være fraværende“. Jeg troer, at der kunde tænkes andre Grunde for en Minister, som ikke er nødt til at forhandle med Thinget om en Sag, til at være fraværende end den, at han har troet at burde være fraværende. Naar det ærede Medlem udtalte, at han var vis paa, at Finansministeren vilde have gjort andre Betragtninger gjælden end dem, som Indenrigsministeren paa hans Vegne har fremsat, saa berøer dette paa en Misforstaaelse. Der er kun Et, jeg har

udtalt paa Finansministerens Vegne, og det er, at han har gjort sit Samtykke til den af Udvalgets Fleertal foreslaaede Forandring afhængig af, at Indenrigsministeren vilde søge at realisere Løftet i § 5 i Loven af 10de Marts 1861. Alt, hvad jeg iøvrigt har udtalt om det finansielle Spørgsmaal, har jeg selvfølgelig — jeg troede ikke, at det kunde misforstaaes — udtalt paa egne og ikke paa Finansministerens Vegne. Dette kun til Berigtigelse af min fraværende Collegas Stilling ligeoverfor det her foreliggende Spørgsmaal og ligeoverfor, hvad jeg har troet at burde bringe frem her i Thinget. — Det ærede 6te Medlem for Kjøbenhavn (Steen), som ogsaa beklagede Finansministerens Fraværelse, men uden at udtale Noget om, hvad Grunden dertil kunde være, syntes mig at gjøre sig skyldig i en lille Misforstaaelse. Det, som her er Tale om, som Finansministeren senere er gaaet ind paa, er jo ingenlunde nogen Udbidelse af Jernbanenettet. Idet jeg har forelagt Søbjerg-Loven, for at jeg atter skal gjentage det, har jeg lige saa udtrykkeligt som paa tidligere Trin udtalt, at Søbjerg-Loven er indbefattet i den vestlige Bane. Altsaa havde Finansministeren paa de tidligere Trin ogsaa givet sit Samtykke til Bygningen af Vestbanen. Det er altsaa kun den af Udvalgets Fleertal indbragte Tidsbestemmelse, som er det Nye, og som Finansministeren har fordret indløst med disse 820,000 eller 1 Million Rigsdaler i Kassen. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgfreds maa jeg gjøre en Undskyldning, forsaavidt som en Bemærkning, jeg igaar fremkom med, syntes af ham at være opfattet som personlig rettet mod ham. Det var den Yttring af mig, at man ved bestandig at sige: „Vi kunne vente, vi kunne vente,“ i Virkeligheden kun komme til slet Intet at gjøre. Den var for det Første ingenlunde rettet mod det ærede Medlem alene, den var rettet mod denne Betragtning, som jo er gjort gjælden fra andre Sider end netop fra ham; men iøvrigt kan jo denne Bemærkning betragtes som ikke alene havende Hensyn til Fremtiden. Jeg veed naturligvis ikke, hvorledes det ærede Medlem næste Aar eller næstnæste Aar vil stille sig overfor Sagen; men det ærede Medlem kunde jo